

Ar prisimenat kada ir kokia žuvis buvo Jūsų pagauta pirmą kartą ? Kur tai įvyko, kokių masalų, kam turėtumėte padėkoti už pirmąsias pamokas ir ta nepagydoma "liga" žvejybai ? Manau, kad kiekvienam iš mūsų tie prisiminimai įstrigę visam gyvenimui...

Nelaikau savęs žveju-profesionalu, o ir žuvį gaudau ne todėl, kad neturiu ką valgyti ar labai ją mėgstu. Tiesiog man svarbiausia pats "procesas" – gamta, ruošimasis, laukimas, kompanija ... Ir visai nesvarbu kokia žuvį gaudyti ir kiek jos prilupti. Man nėra svarbu gramai, vienetai, didelė ji ar maža. Žinoma visada malonu ištraukti "kažką tokio", bet svarbiausia tas "jausmas", kuris apima, kai Tu jauti, kad anam valo gale kažkas blaškosi...

Kažkada buvau užsiminęs, kad ne visada galiu sau leisti išlėkti pažvejoti kiekvieną laisvadienį. Patys suprantat – šeima svarbiausia, darbai ... Todėl tenka tenkintis "žvejojant" penktadienio vakarais su "didžiu žveju" P.Korsaku prie TV su alaus bokalu, pavartant interneto, žurnalų puslapius skirtus žvejams ir panašiai. O žvejoti ar bent palaikyti meškerę taip norisi (oi, koks geras ir stiprus jausmas – dėkui tėvukui ir seneliui). Ačiū Dievui, turiu ir alternatyvą – šalia mūsų

vasarnamio vingiuoja mažas, vos poros metrų pločio upeliukštis, kurio gylis vietomis nesiekia kelių, o už poros metrų nuo jo yra nedidelis, bet pakankamai gilus tvenkinys. Ne be mano pagalbos šiandien jame pliuskenasi įvairiausia žuvis: karosai, lynai, kuojos, raudonsparnės, plakiai, ešeriai, karpiai, amūrai, o nuo šio sekmadienio ir...bet apie tai nuo pradžių.

Kaip supratot, savo žvejojimo "alkį" kartais (iki pasitaikiusios pirmos galimybės "rimtai žvejybai") galiu numalšinti beveik neišeidamas iš kiemo. Aišku, tai neprilygsta žemupio vandenių platybėms ir juose plaukiojančioms sidabrašonėms, nei tam jausmui, kuris apima ankstyvą rytą, kai gamta bunda, virš vandens sklaidosi rūkas, saulė kyla iš už debesėlio, paukšteliai čiułba, o Tu, sėdi sumerkęs meškeres ir lauki to pludės murktelėjimo ar beždžionės "šokio" ...

Taigi, prieš keletą savačių, kaip visada – darbai, ūkis, bitės ir jau aišku, rimtos žvejybos nebus - tai reiškia, kad ir posakiai "kas pirmas pagauna – stato" arba "kol pirmos neištrauksiu – alaus negersiu", negalioja. Azarto ir taip visada užtenka. Nėra to blogo, kas neišeitų į gerą - išeitis visada yra – galėsiu "pažaist" upely ar tvenkiny. Nutaikę valandėlę su sūnumi pastveriam meškeres ir visą kitą "amuniciją", pasirenkam gyvų masalų – sliekų, apsiuvų, kurios ten pat

upely ir gyvena, ir žvejoj, žvejoj... Po kiek laiko jau mėgaujamės traukiamų iš upelio kuojų spurdėjimu: nukabini ir apsisukęs mažesnes leidi į "akvariumą", t.y. šalia esantį tvenkinį, o "mamytes"- į tinklėlį. Po valandėlės man toks "sportas" pabodo, o ir vietų, kur žuvis laikosi tokiam upeliukšty nėra daug. Žodžiu, palikau sūnų mokytis žvejojimo meno, o pats apsisukau, užsikabinau ant kabliuko kukurūzą ir nutariau pabandyti laimę "pakalbinti" jo didenybę karpį, o gal ant slieko ir koks karosas ar kita žvynuotoji užsimanys "pasilabinti". Tuo metu prie mūsų prisijungė ir kiti mano šeimos nariai. Pludinę perleidau žmonai, o pats užsimečiau dugninę ir padėjau dukrai tirti gyvąją gamtą – gaudėm varlytės bei "buožgalvius" ir kūrėm jiems geresnį gyvenimą... kibire, stebėjom kaip "buožgalviai", jau turėdami užpakalines kojytes, pamažu darosi panašūs į varlytes (buvo net dukters noras pasiimti juos namo ir vykdyti stebėjimus toliau, t.y. iki kol jiems išaugs ir priekinės kojytės, bei nukris uodega). Mano dugninės "bezdžionė" tylėjo. Sūnus kartą nuo karto vis ištraukdavo kuoją. Žmona bandė suvilioti ant kukurūzo karpį. Tik staiga girdžiu dukros balsą: "Tėte, tėte !" (jos visur pilna) "Kas" – atsakau. Ir vėl: "Tėte, tėte, brolis lydeka pagavo!" Prieinu – sūnaus rankose spurda sprindinis lydekiokas, pirmasis, bet tikrai žinau, jog ne paskutinis, šį kartą pagautas netradiciškai - ant slieko. Pamastėm ką su juo daryti ir nusprendėm – tegul bus mūsų tvenkinuko "sanitaras". Pamojo uodega ir jis jau pilnateisis mūsų "akvariumo" gyventojas. Tikiuosi jis, kaip ir vilkas miške, bus šio vandens tvarkdarys. Anksčiau didžiausi plėšrūnai buvo tik ešeriai, dabar jie turės vadą – tai mano dukters mintis.

Praėjus kiek laiko jau žmona girdžiu kviečia. Atsisuku – meškerė perlinkusi, ritės stabdis "traška", supratau – karpis ! Griebiu graibštą ir prašau žmonos "vest" jį link kranto, o pats meldžiu dievo, kad tik nenuieitų... Gerai, kad mano tėvukas buvo netoliese, bendrom pastangom "išlupom" veidrodinį gražuolį į krantą. Po to prasidėjo karštligiškas svarstyklių ieškojimas. Radom pas kaimyną "bezmėną", pasvėrėm – 3,2 kg !!!! Tai buvo mano žmonos pirmasis gyvenime karpis, o ir apskritai didžiausia pagauta žuvis (žvejojimo "virusu" ji užsikrėtė tik pernai vasarą per "Žveju šeimų varžybas" – dėkui). Bet kuriam žvejui-profesionalui, tai sukeltų šypseną, bet kaip pradedančiajam žvejui – manau, tai puikus rezultatas. Paglostę didžiažvynį, nusifotografavę (visgi pirmasis) paleidom ganytis ir augt atgal į tvenkinį. Deja, man tą dieną užkibo tik keli ešeriukai ir karosai. Pamaniau kitą kartą ir aš atsigriebsiu. Beje, tą patį savaitgalį mano mažoji dukra taip pat šokinėjo iš laimės ir visiems gyrėsi pagavus pirmąją savo žuvį su plūdine (iš po ledo, ant to pačio tvenkinio, žiemą jau buvo ištempusi ešerį, sakė: "...tik meškerė pasunkėjo ir ..."). Kaip parodė laikas, vaikai tokius jiems įdomius dalykus prisimena ilgai. Žinoma tai tik žaidimas, pirmieji žingsniai į žvejojimo pasaulį, bet kaip gali žinot kaip bus ateity ...

Vėl atėjo šeštadienis, vėl "kaip ir praėjusį – ūkis, bitės..." Vėl su sūnum prie upelio... Vėl tos pačios kuojos... Vėl bandau laimę tvenkiny... Ir vėl dukros džiaugsmingas balsas: "Tėte, tėte, tėte... brolis pagavo UPĖTAKĮ !!!!!", nežinojau, kad ji jau moka "atpažinti". Pagalvojau - negali būti, turbūt ir vėl lydekaitė, bet faktas kaip blynas - sūnaus rankose buvo apie 15 cm žvaigždžuvė, kuri susigundė apsiuva ! Atsitiktinumas, pasakysit, bet mano šešiolikmečiui labai malllonus, būtumėt matę jo šypseną. Nuostabi žuvis. Ją, kaip ir praėjusį kartą lydekaitę, paleidom į tvenkinį. Gailėjausi, kad neturėjau pasiėmęs fotoaparato. Kas galėjo pagalvoti, kad tokiam upely ir dar ant apsiuvos ... Manau po keletos metų "pasikviesim" jį vėl papozuoti foto objektyvui. O mano asmeniniai pasiekimai tądien – vėl keletas kuojų, ešerių, karosų, amūras - visi jie kelevo atgal, bet ne tai svarbiausia. Svarbiausia, kad mano mylimiems žmonėms buvo "tie pirmieji įsimintini kartai", tos pirmosios, ir vėl įtariu, jog ne paskutinės, žuvys. Perdaug sutapimų pasakysit, bet viską mačiau savo akimis ir tikrai neturiu didelio žvejo noro "pagražint", viskas

Kaip aš kuojas žvejojau, arba pirmosios gyvenimo žuvys

Parašė Hansas

Ketvirtadienis, 23 Birželis 2011 22:41

taip ir buvo kaip parašyta.

Štai tokios pirmosios gyvenimo žuvys, štai taip aš "rimtai" žvejoju kuojas...